

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM
ODWOŁAWCZE
w BYDGOSZCZY**

SKO-4212/283/2017

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy w składzie:

Przewodniczący - **Tomasz Ruta**
Członkowie - **Krzysztof Bielecki (Spr.)**
- **Robert Opara**

po rozpatrzeniu w dniu 26 października 2017 r. odwołania wniesionego przez
, od decyzji Burmistrza Koronowa z dnia 16 sierpnia 2017 r., znak: IPP-PP.6733.1.19.2017, o
ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla zmiany zagospodarowania terenu polegającej na
budowie stacji bazowej telefonii komórkowej operatora P4 na terenie działki nr ewid. 13 położonej w
Koronowie, obręb m. Koronowo, gm. Koronowo;

na podstawie art. 138 § 2 w związku z art. 7 i 77 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks
postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257), art. 1 ust. 1, art. 2 i art. 17 ustawy z
dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1659
ze zm.), art. 2 pkt 5, art. 51 ust. 1, art. 52 ust. 2 pkt 1, art. 56, art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca
2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1073), art. 6 pkt 1
ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r., poz. 2147 ze
zm.);

orzeka

- uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

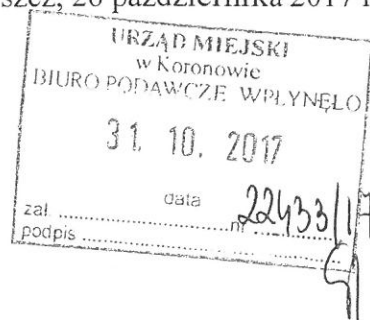
P4 spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie, w imieniu której występował pełnomocnik – Pan
Waldemar Pałubicki, w dniu 5 lipca 2017 r., wystąpiła do Burmistrza Koronowa, o ustalenie
lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej
operatora P4 – realizacja inwestycji na działce nr 13, obręb 0001 m. Koronowo.

Organ I instancji po przeprowadzeniu postępowania wydał w dniu 16 sierpnia 2017 r., decyzję
znak: IPP-PP.6733.1.19.2017, o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla zmiany
zagospodarowania terenu polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej operatora P4
w/w.

Odwołanie od tej decyzji w ustawowym terminie zostało wniesione przez

która nie zgadza się na realizację inwestycji będącej przedmiotem niniejszego
postępowania. Odwołująca się wskazała, że jest właścicielką działki sąsiedniej – 12, inwestycja
utrudni jej podział nieruchomości i obniży wartość powstałych działek. Nadto strona zarzuciła, że
organ I instancji nie podał w zaskarżonej decyzji liczby i mocy nadajników umieszczonych na
maszcie, a przed wydaniem decyzji nie odbyły się żadne konsultacje z okolicznymi mieszkańcami.

Bydgoszcz, 26 października 2017 r.

Pismo złożone przez _____, zostało podpisane przez kilkadziesiąt osób, które poparły odwołanie.

Przekazując akta sprawy Burmistrz Koronowa nie odniósł się do zarzutów zawartych w odwołaniu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy rozpatrując wniesione odwołanie obowiązane jest sprawdzić nie tylko poprawność wydanej decyzji w aspekcie zgłoszonych przez strony postępowania zarzutów, ale także jest zobowiązane do dokonania oceny prawidłowości całości postępowania administracyjnego w tej konkretnej sprawie.

Artykuł 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wprowadza zasadę, zgodnie z którą ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest więc głównym instrumentem planowania i zagospodarowania przestrzennego wiążąc podmioty władzy, w tym administracji, oraz osoby fizyczne i ich organizacje w zakresie ustalenia bądź zmiany przeznaczenia terenu na określony w tym planie cel. Priorytetowa rola takiego planu w procesie planistycznym wpływa na status gminy, której organy zostały wyposażone w kompetencje do jego sporządzania i uchwalania. W orzecznictwie i piśmiennictwie z zakresu prawa zagospodarowania przestrzennego ów status został nazwany mianem władztwa planistycznego gminy. Samorząd gminny dysponując takim władztwem został upoważniony do decydowania, jakie inwestycje i na jakim obszarze mogą być realizowane, a jakie inwestycje nie mogą być realizowane. W przypadku, gdy nie uchwalono miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, należy przyjąć, że gmina nie zamierza korzystać z przysługujących jej uprawnień i w konsekwencji lokalizacja inwestycji następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej na podstawie obowiązującego prawa. Podkreślenia wymaga, że decyzja taka nie jest decyzją uznaniową.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy zauważa w tym miejscu, że zgodnie z ust. 2 tego artykułu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym:

- 1) lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego;
- 2) sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy.

Jak wynika z dokumentów sprawy działka, na której przewidziano projektowaną inwestycję nie jest objęta ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zatem określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu w rozpatrywanym przypadku może nastąpić w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w art. 2 punkt 5 stanowi, że przez "inwestycję celu publicznego" należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami. Z kolei celami publicznymi w rozumieniu art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami są:

- 1) wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji;
- 1a) wydzielenie gruntów pod linie kolejowe oraz ich budowa i utrzymanie;

- 1b) wydzielanie gruntów pod lotniska, urządzenia i obiekty do obsługi ruchu lotniczego, w tym rejonów podejść, oraz budowa i eksploatacja tych lotnisk i urządzeń;
- 2) budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń;
- 2a) budowa i utrzymywanie sieci transportowej dwutlenku węgla;
- 3) budowa i utrzymywanie publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, gromadzenia, przesyłania, oczyszczania i odprowadzania ścieków oraz odzysku i unieszkodliwiania odpadów, w tym ich składowania;
- 4) budowa oraz utrzymywanie obiektów i urządzeń służących ochronie środowiska, zbiorników i innych urządzeń wodnych służących zaopatrzeniu w wodę, regulacji przepływów i ochronie przed powodzią, a także regulacja i utrzymywanie wód oraz urządzeń melioracji wodnych, będących własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego;
- 5) opieka nad nieruchomościami stanowiącymi zabytki w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;
- 5a) ochrona Pomników Zagłady w rozumieniu przepisów o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady oraz miejsc i pomników upamiętniających ofiary terroru komunistycznego;
- 6) budowa i utrzymywanie pomieszczeń dla urzędów organów władzy, administracji, sądów i prokuratur, państwowych szkół wyższych, szkół publicznych, państwowych lub samorządowych instytucji kultury w rozumieniu przepisów o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, a także publicznych: obiektów ochrony zdrowia, przedszkoli, domów opieki społecznej, placówek opiekuńczo-wychowawczych, obiektów sportowych;
- 6a) budowa i utrzymywanie obiektów oraz pomieszczeń niezbędnych do realizacji obowiązków w zakresie świadczenia usług powszechnych przez operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r. poz. 1113, 1250, 1823 i 1948), a także innych obiektów i pomieszczeń związanych ze świadczeniem tych usług;
- 7) budowa i utrzymywanie obiektów oraz urządzeń niezbędnych na potrzeby obronności państwa i ochrony granicy państwowej, a także do zapewnienia bezpieczeństwa publicznego, w tym budowa i utrzymywanie aresztów śledczych, zakładów karnych oraz zakładów dla nieletnich;
- 8) poszukiwanie, rozpoznawanie, wydobywanie złóż kopalin objętych własnością górnictw;
- 8a) poszukiwanie lub rozpoznawanie kompleksu podziemnego składowania dwutlenku węgla oraz podziemne składowanie dwutlenku węgla;
- 9) zakładanie i utrzymywanie cmentarzy;
- 9a) ustanawianie i ochrona miejsc pamięci narodowej;
- 9b) ochrona zagrożonych wyginięciem gatunków roślin i zwierząt lub siedlisk przyrody;
- 9c) wydzielanie gruntów pod publicznie dostępne samorządowe: ciągi piesze, place, parki, promenady lub bulwary, a także ich urządzenie, w tym budowa lub przebudowa;
- 10) inne cele publiczne określone w odrębnych ustawach.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że decyzja o lokalizacji celu publicznego może być wydana dla przedsięwzięć stanowiących realizację celów określonych w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, przy założeniu, że przedsięwzięcia te mają znaczenie lokalne, ponadlokalne lub krajowe.

Zdaniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy planowana inwestycja polegająca na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej mieści się wśród celów przewidzianych w art. 6 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami – wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy wyjaśnia w tym miejscu, że zgodnie z utrwalonym

orzecznictwem sądów administracyjnych telekomunikacja nosi znamiona celu publicznego, bo świadczenie usług telekomunikacyjnych stanowi usługi powszechne, tj. masowe o nieograniczonym kręgu odbiorców, o istotnym wymiarze. Inwestycją celu publicznego w rozumieniu przepisu art. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jest budowa urządzeń łączności publicznej takich jak stacje bazowe telefonii komórkowej. Zatem przedsiębiorcy telekomunikacyjni prowadzący przedsięwzięcia inwestycyjne w zakresie łączności publicznej korzystają ze szczególnych, korzystniejszych unormowań z uwagi na to, że ich działanie zmierza do realizacji celu publicznego (tak w szczególności Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt I OSK 1752/15).

Co bardzo istotne zaskarżona decyzja nie zawiera określenia mocy nadajników, które mają znajdować się na maszcie, co w wydatny sposób ogranicza możliwość określenia obszaru oddziaływania instalacji.

Kwalifikacja przedsięwzięcia, wykonana zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 roku, w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. Z 2016 r., poz. 71), dotycząca instalacji radiokomunikacyjnej P4 ZNI0901A, załączona do wniosku wskazuje, że dla przedmiotowej konfiguracji anten sektorowych, rozpatrywana stacja bazowa nie zalicza się do przedsięwzięć mogących zawsze lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Przedsięwzięcie nie osiąga progów wskazanych w w/w rozporządzeniu § 2 ust. 1 pkt 7, w myśl którego do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się (...) instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 20 000 W

przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna.

Nadto przedsięwzięcie nie osiąga również progów wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 8 wyżej cytowanego rozporządzenia, zgodnie z którym do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się (...) instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 1000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

e). 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
f) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
g) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny
przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna.

W związku z powyższym przedmiotowe przedsięwzięcie zostało uznane za nieniosące ryzyka wystąpienia znaczącego oddziaływania na środowisko, dlatego też nie podlega konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Nadto do kwalifikacji przedsięwzięcia dołączony został rysunek przedstawiający otoczenie analizowanej stacji bazowej obrazujący brak występowania miejsc dostępnych dla ludzi w osi głównej wiązki promieniowania anten sektorowych, z którego wynikają promienie, dla każdej z anten o długości 70 m od osi głównej wiązki, co przekłada się na moc $EIRP$ $1000 \leq EIRP \leq 2000$.

Jednak powyższe nie znajduje przełożenia na treści decyzji organu I instancji.

Treść wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego został określony w art. 52 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z tym przepisem winien on zawierać:

- 1) określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub, w przypadku jej braku, na kopii mapy katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy, i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:500 lub 1:1000, a w stosunku do inwestycji liniowych również w skali 1:2000;
- 2) charakterystykę inwestycji, obejmującą:
 - a) określenie zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie infrastruktury technicznej, a w razie potrzeby również sposobu unieszkodliwiania odpadów,
 - b) określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych oraz powierzchni terenu podlegającej przekształceniu, przedstawione w formie opisowej i graficznej,
 - c) określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko.

W rozpatrywanym przypadku wniosek inwestora nie zawiera oznaczenia obszaru, na który będzie oddziaływała planowana inwestycja, co z kolei jest szczególnie istotne dla ustalenia stron postępowania. Mapa załączona do wniosku o ustalenie warunków zabudowy musi być aktualna tak, aby odzwierciedlała stan faktyczny i prawny nieruchomości zlokalizowanych na obszarze, na który będzie oddziaływała planowana inwestycja. Mapa nieautoryzowana, nieopatrzona adnotacjami urzędowymi o przyjęciu jej do państwowego zasobu geodezyjnego, nie ma waloru dokumentu, o jakim mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podobnie jak komputerowa geomapa. Nie dają one gwarancji rzetelności danych zawartych w ich treści. Obligatoryjnym elementem części graficznej wniosku o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego jest, oprócz określenia granic terenu planowanej inwestycji, wyznaczenie obszaru oddziaływania tej inwestycji na mapie o odpowiedniej skali.

Z unormowania art. 52 ust. 2 pkt 1 cytowanej ustawy wynika, iż w sprawie, której przedmiotem jest ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego przymiot strony przysługuje osobom

uprawnionym w stosunku do nieruchomości, na której ma być lokalizowana inwestycja oraz osobom uprawnionym w stosunku do nieruchomości na które rozciąga się wpływ planowanej inwestycji. W postępowaniach dotyczących zagospodarowania przestrzennego, interes prawny posiadać będzie zatem osoba, podmiot, który wykaże prawo rzeczowe do gruntu, a więc właściciel, współwłaściciel, czy użytkownik wieczysty.

W orzecznictwie nie jest kwestionowane, że krąg podmiotów, będących stronami w postępowaniu w przedmiocie lokalizacji inwestycji celu publicznego, prowadzonym na podstawie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest ustalany na podstawie art. 28 Kpa (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 czerwca 2008r. II OSK 592/07, Lex Nr 486487). W myśl tego przepisu stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Oznacza to, że treścią pojęcia interesu prawnego w rozumieniu powołanego przepisu jest publiczne prawo podmiotowe, oznaczające "przyznanie przez przepis prawa jednostce konkretnych korzyści, które można realizować w postępowaniu administracyjnym, bo orzeka się o nich przez wydanie decyzji administracyjnej." (J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2009, s. 174-175, 181 wraz z powołaną przez tego autora literaturą i orzecznictwem). Od sytuacji, w której rozstrzygnięcie administracyjne wpływa na prawa i obowiązki danego podmiotu, chronione lub wynikające z prawa materialnego (interes prawny) należy odróżnić sytuację, w której dany podmiot jest bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, ale nie może tego interesu poprzeć przepisami prawa powszechnie obowiązującego, mogącego stanowić podstawę skierowanego żądania określonych czynności organu administracyjnego, gdyż posiada jedynie interes faktyczny. W takiej sytuacji podmiotowi temu nie przysługuje przymiot strony w postępowaniu administracyjnym. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że z unormowania art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, iż w sprawie, której przedmiotem jest ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego przymiot strony przysługuje osobom uprawnionym w stosunku do nieruchomości, na której ma być lokalizowana inwestycja oraz osobom uprawnionym w stosunku do nieruchomości na które rozciąga się wpływ planowanej inwestycji (wyrok NSA z dnia 19 lutego 2008 r., sygn. akt II OSK 31/07 - CBOSA czy postanowienie WSA w Łodzi z dnia 28 kwietnia 2010 r., sygn. akt II SA /Łd 124/10 - CBOSA).

Ponieważ w/w przepis nie pozostawia wątpliwości, że na załączonej do wniosku kopii mapy powinien zostać zaznaczony cały obszar oddziaływania inwestycji, a nie jedynie miejsce jej lokalizacji. "Obszar oddziaływania" należy rozumieć szeroko, zarówno jako wpływ na środowisko przyrodnicze, jak i na nieruchomości sąsiednie w znaczeniu szerokim sąsiedztwa. Granice obszaru oddziaływania wyznacza oddziaływanie faktyczne, w szczególności przewidywana emisja zanieczyszczeń, nadmierny hałas, czy nawet utrudnianie nasłonecznienia, a tym bardziej promieniowania. W pojęciu oddziaływanie mieści się zatem rzeczywisty wpływ, zarówno na korzystanie z innych nieruchomości, niekoniecznie graniczących z obszarem wyznaczonym pod inwestycję, jak i na wartości prawnie chronione, jak np. zdrowie i życie ludzi, środowisko, zabytki czy funkcjonowanie obiektów użyteczności publicznej. Skoro obszar oddziaływania inwestycji nie musi ograniczać się do nieruchomości bezpośrednio sąsiadujących z terenem planowanego przedsięwzięcia, nie wystarczy powiadomienie wszystkich właścicieli nieruchomości graniczących z obszarem planowanej inwestycji o toczącym się postępowaniu w formie zawiadomień i poprzez obwieszczenia. W sprawie, której przedmiotem jest ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego przymiot strony przysługuje osobom uprawnionym w stosunku do nieruchomości, na której ma być lokalizowana inwestycja oraz na które rozciąga się wpływ planowanej inwestycji, przy czym wpływ ten należy rozumieć szeroko, jako oddziaływanie, o którym mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1.

Jest to o tyle istotne, gdyż zgodnie z dyspozycją art. 53 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz postanowieniach i decyzji kończącej postępowanie strony zawiadamia się w drodze obwieszczenia, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Natomiast inwestora oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości, na których będą lokalizowane inwestycje celu publicznego, zawiadamia się na piśmie. Wobec tego, iż z akt niniejszej sprawy nie wynika, na które nieruchomości rozciąga się wpływ planowanej inwestycji, nie sposób ustalić prawidłowości zastosowania wskazanego przepisu.

Organy nie mają możliwości ustalenia kto ma w niniejszej sprawie interes prawny i kogo zawiadomić o wszczęciu postępowania. Nie można określić wszystkich osoby będące zgodnie z art. 28 Kpa stronami w sprawie (art. 61 § 4 Kpa).

Projekt decyzji zawierający określenie mocy nadajników i właściwy obszar oddziaływania przedsięwzięcia, musi zostać ponownie uzgodniony stosownie do art. 53 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w trybie art. 106 Kpa.

Burmistrz Koronowa bez jakiegokolwiek analizy uwzględniał stanowisko inwestora wskazujące w kwalifikacji przedsięwzięcia (rys. 1) otoczenie analizowanej stacji bazowej w promieniu 70 m i brak występowania miejsc dostępnych dla ludzi w osi głównej wiązki promieniowania anten sektorowych.

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że nie sposób określić z akt sprawy, czy osoby które podpisały odwołanie wraz z [redacted] są stronami niniejszego postępowania. Mimo, iż tutaj Kolegium zwróciło się do odwołującej się o wskazanie danych (imion, nazwisk i adresów) osób które podpisały pismo wraz z nią, nie udało się uzyskać tych informacji.

Jednak nie bez znaczenia dla przedmiotowego postępowania pozostaje również fakt, iż pełnomocnictwo nr 86/P4/2016, z dnia 20 stycznia 2016 roku, udzielone przez

[redacted] pełnomocnika Zarządu Spółki, na podstawie którego występuje [redacted] w swym zakresie nie przewiduje wprost czynności przez organami administracji publicznej związanych z prowadzoną przez Spółkę budową i eksploatacją infrastruktury telekomunikacyjnej. W pełnomocnictwie wskazano, iż umocowany może reprezentować Spółkę:

1/w negocjacjach związanych z najmem, dzierżawą lub innym sposobem korzystania z nieruchomości gruntowych, budynków, pomieszczeń oraz konstrukcji i urządzeń z nimi związanych, jak również ich części („Zasobów”),

2/we wstępnym ustalaniu warunków odpowiednich umów dotyczących korzystania z Zasobów,

3/przy ustalaniu we właściwych urzędach, organach administracji i instytucjach, wszelkich danych niezbędnych do zawarcia umów dotyczących Zasobów oraz ich właścicieli i użytkowników, oraz podejmowani wszelkich czynności związanych z takimi negocjacjami i ustaleniami.

Trudno w powyższej treści odnaleźć niewątpliwe wskazanie na czynności obejmujące niniejsze postępowanie, dlatego ponownie rozpatrując sprawę organ I instancji winien uzyskać potwierdzenie dla czynności dokonanych przez [redacted], względnie pełnomocnictwo nie wywołujące wątpliwości co do uprawnień pełnomocnika do reprezentowania Spółki w zakresie czynności niniejszego postępowania.

Powyższe uchybienia stanowią obrazę przepisów postępowania, a konkretnie art. 7 i 77 § 1 Kpa, która dyskwalifikuje zaskarżoną decyzję i całe przeprowadzone postępowanie administracyjne. Artykuł 7 Kpa stanowi, że w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Z kolei zgodnie z art. 77 § 1 Kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

Ponownie rozpatrując sprawę, Burmistrz Koronowa winien wziąć pod uwagę wyżej wskazane stanowisko Kolegium.

Mając powyższe na uwadze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy orzekło jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw, za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Termin ten uważa się za zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła sprzeciw od decyzji wprost do sądu administracyjnego.

Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję.

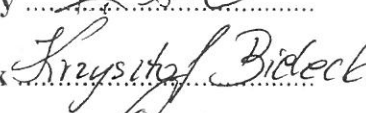
Stosownie do obowiązku wynikającego z art. 107 § 1 pkt 9 Kodeksu postępowania administracyjnego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy wskazuje, że wysokość wpisu od sprzeciwu od decyzji wynosi 500 zł (na podstawie § 2 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 221 poz. 2193 ze zm.).

Strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów sądowych albo o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Stosownie do art. 243 § 1 prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Otrzymują:

Skład orzekający:

Przewodniczący

Członek

Członek

4. Starostwo Powiatowe w Bydgoszczy
ul. Konarskiego 1-3, 85-066 Bydgoszcz,
5. Burmistrz Koronowa (wraz z aktami sprawy),
6. Burmistrz Koronowa (w celu obwieszczenia),
7. SKO w Bydgoszczy a/a

